

NORGES HØYESTERETT

Den 15. april 2020 ble det av Høyesteretts ankeutvalg med dommerne Matheson, Ringnes og Thyness i

HR-2020-781-U, (sak nr. 20-032786STR-HRET), straffesak, anke over beslutning:

A (advokat Brynjar Nielsen Meling
v/advokatfullmektig Kine Fusche Jenssen)

mot

Påtalemyndigheten (statsadvokat Folke Åmlid)

avsagt slik

K J E N N E L S E :

- (1) Saken gjelder anke over lagmannsrettens ankenektelse etter straffeprosessloven § 321 andre ledd første setning.
- (2) Stavanger tingrett avsa 27. november 2019 dom med slik domsslutning:

«A, født 00.00.1987, dømmes for en overtredelse av straffeloven § 155 og en overtredelse av straffeloven § 263, sammenholdt med straffeloven § 79 bokstav a og som særskilt dom i forhold til forelegget av 4. juli 2019, jf. straffeloven § 82, til fengsel i 27 – tjuesju – dager. Varetekt kommer til fradrag med 2 – to – dager.»
- (3) A anket dommen for så vidt gjaldt straffutmålingen.
- (4) Ved Gulating lagmannsretts beslutning 17. januar 2020 ble anken nektet fremmet.
- (5) A har anket beslutningen til Høyesterett og har i korte trekk anført at tingretten ikke har kompensert domfelte tilstrekkelig for den lange liggetiden. Straffen skulle ha vært gjort betinget. Det var da ikke forsvarlig av lagmannsretten å nekte anken fremmet.
- (6) *Påtalemyndigheten* har anført at lagmannsrettens nektelsesbeslutning er tilstrekkelig begrunnet.
- (7) *Høyesteretts ankeutvalg* bemerker at ankeutvalgets kompetanse er begrenset til å prøve lagmannsrettens saksbehandling, jf. straffeprosessloven § 321 femte ledd. Dette omfatter blant annet om spørsmålet om anken skal fremmes er vurdert etter riktig vurderingstema, og om det skjønner lagmannsretten har utøvd, er forsvarlig, herunder om det ut fra retts- og

bevissspørsmålene var forsvarlig å nekte anken fremmet etter en skriftlig og forenklet behandling, jf. Rt-2012-1342 med henvisning til tidligere praksis.

(8) A er ved samme handling dømt for trussel mot en politibetjent, jf. straffeloven § 155, og alminnelig trussel, jf. straffeloven § 263. Tingretten har korrekt kommet til at dette i utgangspunktet tilsier en kortere ubetinget fengselsstraff. Etter en gjennomgang av skjerpene og formildende omstendigheter har tingretten kommet til at fengsel i 27 dager er passende straff.

(9) Det er i saken en liggetid på ni måneder. Tingretten har med henvisning til storkammerdommen i HR-2016-225-S avsnitt 32 korrekt uttalt at liggetiden ikke utgjør et brudd på retten til rettergang innen rimelig tid, men at forholdet uansett skal ha betydning i formildende retning. Tingretten har imidlertid ikke gjort rede for hva straffen ville ha vært uten forsinkelsen. Lagmannsretten går heller ikke inn på dette, selv om det er i strid med kravene til begrunnelse oppstilt i HR-2016-225-S avsnitt 44, der det heter:

«Domsgrunnene må i tilfelle gjøre tydelig rede for hva utgangspunktet for straffen ville vært uten forsinkelsen, og hvor stort fradraget er.»

(10) Etter å ha konstatert at 27 dager fengsel er passende straff, uttaler tingretten videre:

«Retten har vurdert om hele eller deler av straffen kan gjøres betinget. Selv om saksbehandlingstiden er for lang og tiltalte har tilstått, gjør allmennpreventive hensyn at det må reageres med ubetinget fengsel.»

(11) Det er i HR-2016-225-S gjort rede for hvilken kompensasjon som bør gjøres i straffen når en sak har hatt lang liggetid. Utgangspunktet er at det skal gjøres et fradrag i totalstraffen, jf. avsnitt 43. I avsnitt 44 er det videre uttalt at «hensynet til allmennprevensjonen ikke er til hinder for denne løsningen, heller ikke i saker om alvorlige integritetskremler». I avsnitt 46 nyanseres dette som følger:

«Fradrag i den utmålte straffen er imidlertid bare et utgangspunkt. I flere sakstyper vil det likevel være mest aktuelt å velge en annen løsning. Dette gjelder for det første dersom tidsforløpet tilsier en mildere straffart – for eksempel samfunnsstraff. Ved helt korte fengselsstraffer kan videre en reduksjon være umulig eller lite hensiktsmessig. Det naturlige er da å gjøre hele straffen betinget. Videre kan krenkelsen av og til være så alvorlig at det ikke er aktuelt å anvende ubetinget fengsel, jf. Rt-2007-1326.»

(12) Tingrettens begrunnelse for hvorfor det ikke gis betinget fengsel etterlater tvil om tingretten har vært oppmerksom på det som fremgår her. Lagmannsretten gjengir As anførsel om at det burde ha vært gitt betinget fengsel, men kommenterer ikke spørsmålet nærmere. Dette er ikke en tilstrekkelig begrunnelse.

(13) Utvalget er etter dette kommet til at det er slike mangler ved lagmannsrettens saksbehandling at dens beslutning må oppheves.

S L U T N I N G

Lagmannsrettens beslutning oppheves.

Arne Ringnes
(sign.)

Wilhelm Matheson
(sign.)

Erik Thyness
(sign.)